

Arrest

nr. 129 676 van 18 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Shingam uit het district Watapur, gelegen in de provincie Kunar afkomstig te zijn. U bent een Pasjtoen van etnische origine. Sinds het Mujahedinbewind verkocht u in het geheim muziek en films. Tijdens het talibanbewind werd u gedurende zes maanden gevangen gehouden vanwege deze activiteiten. Vanaf de installatie van het huidige regime had u een muziek- en filmgroothandel in de provinciehoofdplaats Asadabad. Omdat u cd's en dvd's verkocht aan onder meer de Amerikaanse troepen kreeg u het afgelopen jaar opnieuw problemen met de taliban. Ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan ontving u een eerste dreigtelefoon. U vermoedde aanvankelijk dat het een grap was. Later ontving u nog een dreigtelefoon. Er werd van u geëist dat u uw werk stopzette. Ook aan deze tweede dreigtelefoon besteedde u niet veel aandacht. Toen u later naar het avondgebed ging overhandigde de maulawi van Shingam u een

dreigbrief afkomstig van de taliban. In deze brief werd gesteld dat u een spion was voor de Amerikanen omdat u cd's en dvd's aan hen verkocht. U werd van u geëist dat u deze activiteiten zou stopzetten. Daarnaast stelde de briefschrijver dat u de taliban moest vervoegen en een mujahedin moest worden. Omdat u voor uw leven vreesde besloot u Afghanistan te verlaten. Op 27 qaws 1392 (18 december 2013) verliet u uw geboortedorp Shingam en reisde via Pakistan naar België. Op 13 januari 2014 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en diende een asielaanvraag in. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u voor uw leven vreest. Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara, een dreigbrief uitgaand van de taliban en een vergunning tot uitbating van een handelszaak neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring in de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan in het dorp Shingam in het district Watapur van de provincie Kunar gewoond te hebben. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk.

Er kunnen immers ernstige vragen gesteld worden betreffende uw verklaringen over de reconstructieprojecten in uw dorp en uw regio, de lokale radio- en televisiestations in Kunar, de medische faciliteiten in uw regio, de mogelijkheden tot scholing, en uw kennis over de organisatie van verkiezingen in uw regio. Zo blijken uw verklaringen betreffende de brug in uw dorp Shingam tegenstrijdig te zijn met de voor het CGVS ter beschikking zijnde informatie. U weet correct te vertellen dat er een rivier uw dorp passeert, en dat men een brug dient over te steken om het dorp binnen te komen. Wanneer het CGVS hier verder naar informeert stelt u dat de enige brug die u in uw dorp zelf situeert een oude houten brug is waarover een auto kan passeren (cgvs 28.02.2014, p.5-6 en 12). Gevraagd of er plannen waren om deze brug te renoveren antwoordt u ontkennend en vult u aan dat deze brug nog in uitstekende staat was (cgvs p.11-12). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt niet alleen dat deze brug allerminst in goede staat verkeerde, uit de artikels en persberichten gevoegde foto's blijkt ook er op deze brug geen wagens konden passeren. Een UNHCR-rapport van 2002 over uw district Watapur bespreekt reeds de noodzaak van de bouw van een brug in dorp en in februari 2010 waren er volgens de beschikbare informatie ernstige plannen om de brug in uw dorp volledig te vernieuwen. Uit dezelfde informatie blijkt uitdrukkelijk dat de bevolking van deze plannen op de hoogte was zodat het niet aannemelijk is dat een inwoner van Shingan, die verklaart dat men deze brug moet passeren om het dorp binnen te komen, hier niet van op de hoogte is. Wanneer u bovendien tijdens het gehoor foto's van de brug in uw dorp Shingam worden voorgelegd en gevraagd wat het is geeft u geen enkele blik van herkenning. U weet de protection officer van het CGVS correct te vertellen dat er een brug op de foto staat. Gevraagd waar deze brug staat verklaart u echter niet te weten waar deze foto genomen werd. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat deze brug volgens de artikelen en persberichten in uw dorp staat herhaalt u uw bewering dat de brug in uw dorp voor voertuigen berijdbaar is (cgvs p.13).

Gezien u verklaart twee dochters van respectievelijk negen en acht jaar oud en een zoon van drie jaar oud te hebben informeert het CGVS naar de scholingsmogelijkheden in uw regio. Uw verklaringen ter zake roepen eveneens ernstige vragen op. Gevraagd of er een meisjesschool is in uw dorp antwoordt u ontkennend, en vult aan dat er een meisjes- en jongensschool in Nasger is, volgens uw verklaringen een plaats gelegen tussen de provinciehoofdstad Asadabad en het districtscentrum Watapur (cgvs p.10). Wanneer het CGVS informeert of er nog andere meisjesscholen in de omgeving van Shingam zijn verklaart u dat er een gelegen is in de buurt van het districtshuis en een andere aan de bovenkant van uw dorp. Gevraagd in welke dorp stelt u dat deze meisjesschool in uw dorp ligt, maar aan de bovenkant. Geconfronteerd met uw eerdere tegenstrijdige verklaringen antwoordt u dat u ervan uitging dat het CGVS scholen in het algemeen bedoelde en herhaalt u uw initiële bewering dat er enkel in Nasger een meisjesschool is (cgvs p.10). Uit de ter beschikking van het CGVS zijnde informatie blijkt echter dat er reeds tien jaar geleden een meisjesschool in uw dorp Shingam was. Gevraagd naar omliggende dorpen van Shingam vernoemt u de plaatsen Qamchay, Qatar Qala, Lodan, Nasger (Nasgram) en Yaqoor (cgvs p.6). Wanneer het CGVS informeert of er meisjesscholen in deze dorpen zijn herhaalt u dat er enkel in Nasger een school is, volgens u een oude school. U stelt dat er naast de jongensschool in uw dorp nog jongensscholen in Nasger en Qamchay zijn (cgvs p.11). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat er in 2007 in het omliggende dorp Qamchay werd begonnen aan de bouw van een meisjesschool die in oktober 2008 werd geopend. Rekening

houden met het belang dat u aan de scholingsmogelijkheden van uw kinderen hecht (cgvs p.14) ondergraven uw met de ter beschikking zijnde informatie tegenstrijdige verklaringen betreffende de scholen in uw dorp verder de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw verblijf in Shingam.

Gevraagd waar de bewoners van Shingam naar aanleiding van de verkiezingen die in de laatste jaren in Afghanistan werden georganiseerd hun stem konden uitbrengen stelt u dat er een kiesbureau in het districtscentrum was.

Wanneer het CGVS informeert of er dichterbij Shingam ook kiesbureau's waren antwoordt u ontkennend en verwijst u opnieuw naar het districtshuis van Watapur (cgvs p.9). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat er geen kiesbureau was in het districtshuis van Watapur tijdens de verkiezingen van 2004, 2005, 2009 en 2010. Er was wel telkens een kiesbureau in de school van uw dorp Shingam. Dat het u telkens ontgaat is dat één van de vier tot vijf kiesbureau's in het district zich in uw dorp bevond is bijzonder weinig aannemelijk. Wanneer het CGVS informeert waar de bewoners van Shingam terecht kunnen bij medische problemen stelt u dat zij hiervoor naar de stad Asadabad moeten (cgvs p. 6 en 9). U verklaart dat er geen andere klinieken of hulpposten in uw district zijn en vult aan dat alle dokters in de stad wonen (cgvs p. 9). Nochtans blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde lijsten en kaarten van het Afgaans Ministerie van Volksgezondheid dat waar er in de lijst daterend van 2004 nog geen melding gemaakt wordt van een medische hulppost in uw district er sinds de laatste jaren wel drie medische hulpposten zouden zijn in Watapur. Gezien u volgens uw verklaringen deelnam aan het maatschappelijk leven in Kunar roept uw gebrekkige kennis over de opbouw van de medische voorzieningen in uw regio ernstige vragen op.

Gevraagd of u naar de radio luisterde antwoordt u bevestigend. Wanneer het CGVS informeert of u de naam van een lokaal radiostation kent geeft u de naam van het nationale radiostation "Azadi". Nogmaals gevraagd naar een lokaal radiostation verklaart u dat deze er niet zijn. U vult aan dat er wel uitzendingen plaats hebben in andere provincies zoals Nangarhar (cgvs p.8-9). Nochtans blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat er in Kunar negen lokale radiozenders zijn en dat er in februari 2010 een lokaal radiostation werd opgestart met de naam "Wata Poor Review". Wanneer het CGVS u tijdens het gehoor confronteert met deze naam blijkt dit u niets te zeggen (cgvs p.9 en 14). Wat nog meer vragen oproept gezien uw verklaring dat u een televisie had in uw winkel in Asadabad (cgvs p.8) is uw bewering dat Kunar Station de naam van de enige regionale televisiezender is (cgvs p.12-13). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt immers dat er in januari 2013 een nieuwe regionale televisiezender met de naam Zala TV werd opgestart. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt heeft u hiervoor geen verklaring (cgvs p.13).

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen over uw verblijf in het dorp Shingam in de provincie Kunar in de jaren voorafgaand aan de door u voorgehouden periode van vertrek uit Afghanistan. De door u aangebrachte documenten volstaan geenszins om de geloofwaardigheid van uw beweringen hierover te herstellen aangezien ze niet opwegen tegen de ernst van de vastgestelde lacunes in uw kennis van uw regio van herkomst.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Watapur gelegen in de provincie Kunar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict, 20 november 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Een asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afgaanse nationaliteit doch moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Te dezen dient te worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan essentieel is, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit

een streek waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen.

Om het geheel van bovenstaande redenen is het van belang dat het Commissariaat-generaal kan vaststellen waar een asielzoeker tot voor zijn aankomst in België verbleven heeft. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn herkomst ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek in Afghanistan waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust dan ook de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan en dat indien u in uw verklaringen in dit verband volhardde, u geen bescherming kon worden verleend. Vervolgens werd benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent op zich geen reden is om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen, maar dat de subsidiaire beschermingsstatus ook kan worden toegekend aan Afghanen die het land zijn ontvlucht en in Iran of Pakistan als vluchteling hebben verbleven. Nadat u de kans geboden om te overleggen met uw advocaat, volhardde u echter in uw verklaringen dat u een winkel had in Assadabad en in Shingam woonde (cgvs p.14).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw werkelijke streek van herkomst voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara, een dreigbrief uitgaand van de taliban voor en een kopie van een vergunning voor een handelszaak neer. Wat deze documenten betreft moet vooreerst worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Hetzelfde kan evenzeer worden gesteld met betrekking tot stukken die afkomstig zijn van de taliban. Wat betreft de handelsvergunning dient opgemerkt te worden dat het louter een faxkopie betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden toegedicht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van de artikelen 2, par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de principes van behoorlijk bestuur, van de principes van

machtsoverschrijding, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat de vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gesteund zijn op foutieve feitelijke gegevens en foutieve veronderstellingen en geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991, van de principes van behoorlijk bestuur, van de principes van machtsoverschrijding, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2, par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 4 van de definitierichtlijn 2004/83/EC van 29 april 2004. Er bestaat in hoofde van verzoeker een zeer groot risico op ernstige schade indien hij terug zou keren naar zijn land van herkomst. Kunar is immers een onveilig gebied en de taliban zijn hier oververtegenwoordigd.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: zijn taskara, een vergunning van de provincie Kunar, een schets gemaakt door verzoeker, de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013, twee foto's en enkele persartikelen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De Raad is van oordeel dat verzoeker zijn (recente) afkomst uit Afghanistan niet aannemelijk maakt. Zo stelt de Raad vast dat verzoeker de voetgangersbrug in het dorp Shingam niet herkent wanneer hem door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twee foto's hiervan worden getoond. Verzoeker verklaart hierbij zelfs expliciet dat er geen dergelijke brug in zijn dorp is (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Nochtans blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de slechte staat van deze brug een groot probleem was voor de inwoners van Shingam en dat zij enthousiast reageerden op de plannen om deze brug te vernieuwen. Verder stelt verzoeker, geconfronteerd met het feit dat de brug op de foto's in zijn beweerde dorp van herkomst ligt, slechts dat er auto's kunnen passeren over de brug in zijn dorp (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Volgens verzoekers verklaringen waren er echter geen plannen om iets te vernieuwen in het dorp en was de brug nog in goede staat (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de brug die hij dagelijks gebruikte niet de 'Indiana Jones voetgangersbrug' op de foto's is, maar de 'Pole Shingam' brug, waarover wel degelijk auto's kunnen passeren, stelt de Raad dat dit niet wegneemt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de voetgangersbrug uit zijn dorp niet op foto herkende en expliciet stelde dat er geen dergelijke brug in zijn dorp was, ondanks het feit dat hij stelde dat er drie oude houten bruggen in zijn dorp zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6, 13). Waar verzoeker nog stelt dat hij niet werd geconfronteerd met de naam van de brug op de foto's in het Dari of Pashtou, stelt de Raad dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker deze brug niet herkende. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij geenszins op de hoogte was van de plannen om deze brug te vervangen (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12, 13). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat deze brug effectief vervangen werd, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker niet op de hoogte was van de plannen om dit te doen. Ook de kaart die verzoeker zelf tekende en bij het verzoekschrift voegde verschoont noch verduidelijkt zijn onwetendheid omtrent de voetgangersbrug niet.

Daarnaast blijkt verzoeker niet op de hoogte omtrent het bestaan van scholen in zijn dorp. Zo stelt verzoeker dat er geen meisjesschool in zijn dorp is, maar dat er een meisjes- en jongensschool is in Nasger. Gevraagd of er nog meisjesscholen in de omgeving zijn, stelt verzoeker vervolgens dat er nog

een aan de bovenkant van het dorp is. Geconfronteerd met het feit dat hij eerst verklaard dat er geen meisjesschool in het dorp was, stelt verzoeker dat hij dacht dat het om scholen in het algemeen bedoelde en dat er zoals hij eerder verklaarde enkel een meisjesschool in Nasger is (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat er wel degelijk een meisjesschool is in Shingam, waar in 2002 maar liefst 449 meisjes les volgden. Gevraagd of er nog meisjesscholen zijn in de omliggende dorpen, stelt verzoeker opnieuw dat er enkel een meisjesschool in Nasger is. Tevens stelt verzoeker dat er de laatste jaren geen scholen meer gebouwd werden in de omgeving. Wel zou er volgens zijn verklaringen één oude jongensschool zijn in het nabijgelegen dorp Qamchay (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). De Raad stelt echter vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er in Qamchay in 2007 een meisjesschool werd gebouwd. Bovendien blijkt dat er voordien in Qamchay reeds twee scholen bestonden, waar zowel jongens als meisjes les volgden. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn kinderen niet naar school gingen, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan de onwetendheid van verzoeker omtrent de scholingsmogelijkheden in de regio. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de informatie in het administratief dossier uit 2002 zeer verouderd is, stelt de Raad vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen in die periode in Shingam woonde (stuk 12, verklaring, vraag 10).

Verder stelt verzoeker dat de mensen uit Shingam moesten gaan stemmen in het districtscentrum bij de verkiezingen. Gevraagd of er kiesbureaus dichterbij Shingam waren antwoordt verzoeker ontkennend en stelt hij dat het in het districtshuis van Watapur was (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Nochtans blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat voor de verkiezingen van 2004, 2005, 2009 en 2010 telkens een kiesbureau werd ingericht in de lagere school in Shingam. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, was er bovendien geen kiesbureau in het districtshuis van Watapur. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat er verschillende verkiezingen zijn gehouden in Afghanistan de laatste jaren en dat door de dossierbehandelaar niet werd gepreciseerd welke verkiezingen bedoeld worden, stelt de Raad vast dat dit de bovenstaande vaststellingen geenszins kan weerleggen. Immers, uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoeker foutieve verklaringen aflegt omtrent de locatie van de stembureaus in zijn regio voor zowel de verkiezingen van 2004, 2005, 2009 en 2010. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het administratief dossier enkel info bevat omtrent de verkiezingen in 2004 en 2005, stelt de Raad vast dat er zich wel degelijk informatie omtrent de verkiezingen van 2009 en 2010 in het administratief dossier bevindt (stuk 11, Landeninformatie, stukken 7C en 7D). Waar verzoeker nog verwijst naar enkele persartikelen die aan het verzoekschrift werden toegevoegd en stelt dat enkel veilige kiesbureaus effectief geopend werden door de bedreigingen van de taliban, stelt de Raad vast dat één artikel betrekking heeft op de verkiezingen van 2014 die plaatsvonden toen verzoeker zich reeds in België bevond. Bij een artikel kan geenszins worden uitgemaakt over welke verkiezingen het gaat. De twee artikelen die handelen over de verkiezingen in 2010, verklaren niet waarom verzoeker foutieve verklaringen aflegt omtrent de verkiezingen in 2004, 2005 en 2009. Overigens blijkt nergens uit dat het kiesbureau in Shingam omwille van veiligheidsoverwegingen werd gesloten.

Evenmin blijkt verzoeker op de hoogte van de medische voorzieningen in zijn beweerde regio van herkomst. Zo stelt hij dat de mensen van Shingam naar de stad Asabadad moeten indien zij naar de dokter of het ziekenhuis moeten. Volgens verzoekers verklaringen zijn er immers geen klinieken, noch eerste hulpposten, in zijn district of regio en wonen de dokters in de stad (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 9). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat er de laatste jaren minstens drie medische hulpposten werden opgericht in het district Watapur, terwijl deze in 2004 nog niet bestonden. De Raad stelt dan ook vast dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de afgelopen jaren in het district Watapur in de provincie heeft verbleven. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn verklaringen niet onjuist zijn nu hij verklaarde dat hij een medische instelling kende in Asadabad en het hem niet ten kwade kan worden aangeduid dat hij geen weet heeft van andere medische hulpposten in Watapur, stelt de Raad vast dat verzoeker expliciet verklaarde dat er buiten de kliniek in Asadabad niets anders is in zijn regio (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). De Raad stelt vast dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij hiervan op de hoogte zou zijn indien hij werkelijk in deze regio heeft verbleven de afgelopen jaren en dit ongeacht het gegeven dat Shingam zich in een vallei bevindt en Asadabad van daaruit beter bereikbaar zou zijn.

Uit het geheel van de bovenstaande vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de (recente) afkomst van verzoeker uit het dorp Shingam, district Watapur in de provincie Kunar in Afghanistan. Geconfronteerd met een aantal van deze vaststellingen, staart verzoeker slechts voor zich uit en hult hij zich in stilzwijgen (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Bovendien kreeg verzoeker op het einde van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kans om te

overleggen met zijn raadsman, maar volhardde hij ook nadien slechts in zijn afgelegde verklaringen (stuk 5, gehoorverslag, p. 14).

2.5. Ten overvloede merkt de Raad op dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker. Verzoeker verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken immers dat hij tijdens het talibanbewind gedurende zes maanden opgesloten werd door de taliban omdat hij een DVD- en CD-winkel had (stuk 12, vragenlijst, vraag 3.1). In dit opzicht is het geenszins aannemelijk dat verzoeker, die verklaarde opnieuw problemen te hebben gehad met de taliban omdat hij een bestelling Engelstalige series en films had verkocht aan Amerikaanse soldaten via een bevriende tolk, de dreigtelefoontjes van de taliban niet serieus nam en dacht dat het een grap was (stuk 5, gehoorverslag, p. 8; stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5). Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker niet met zekerheid weet hoeveel dreigtelefoontjes hij ontving. Zo stelt verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken op de vraag hoeveel dreigtelefoontjes hij kreeg dat het meerdere keren gebeurde (stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker dat hij twee of drie telefoontjes kreeg (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker er niet in slaagt het aantal dreigtelefoons dat hij kreeg exact te specificeren indien hij werkelijk bedreigd werd door de taliban.

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De door verzoeker neergelegde taskara, handelsvergunning, schets en foto's zijn dan ook geenszins in staat de bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Tevens stelt de Raad vast dat noch de taskara, de handelsvergunning of de schets voorzien zijn van een beëdigde vertaling. Er dient dan ook te worden verwezen naar artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 luidens hetwelk stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bijgevolg kunnen deze documenten niet in overweging genomen worden door de Raad. Met betrekking tot de taskara merkt de Raad overigens op dat verzoeker hier slechts een fotokopie van neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afghaanse (identiteits-) documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief. Wat betreft de foto's stelt de Raad ten slotte dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat deze genomen zijn naast de Pech-rivier in Shingam. Daargelaten de vraag of de rivier op deze foto's werkelijk de Pech-rivier is, stelt de Raad vast dat deze foto's hooguit kunnen aantonen dat verzoeker ooit in deze omgeving geweest is, maar geenszins zijn afkomst uit Shingam bevestigen.

2.7. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde (recente) herkomst uit Kunar in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat Kunar een onveilig gebied is waar de taliban oververtegenwoordigd is en verwijst naar de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013 en enkele persartikelen met betrekking tot de veiligheidssituatie, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van

herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst uit Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Verzoeker verhindert zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF